

## CHƯƠNG BỐN MƯƠI MỐT

### BÊN NGOÀI SỞ LIỆU

Thập Vân tuy nghe Nộ Chân Nhân quát, song vẫn cúi đầu, không nhích chân nửa bước.

Nộ Chân Nhân lại hét :

- Người điếc rồi à ?

Thập Vân điềm nhiên :

- Đệ tử không điếc!

Nộ Chân Nhân gầm lên :

- Không điếc sao người không bước tới?

Thập Vân cúi đầu thấp hơn một chút nữa :

- Đệ tử không dám!

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Người sợ gì chứ? Giả như Phượng Tam ngăn cản người thì còn có ta đây chi?

Đồ đệ đối đồ đệ, sư phó đối với sư phó, người sợ gì mà không dám?

Thập Vân lắc đầu :

- Tuy vậy, đệ tử vẫn không dám!

Nộ Chân Nhân giận quá, đưa tay tát mạnh vào mặt y, hét :

- Người bước tới hay không bước?

Một bên má Thập Vân đỏ lên, năm ngón tay hằn rõ dấu, nhưng thần sắc y bình hòa, dịu giọng đáp :

- Đệ tử bình sanh không dám động thủ với nữ nhân!

Nộ Chân Nhân nhẩy chơi chơi :

- Nếu nữ nhân làm thịt người, người cũng xuôi tay chịu cho người ta làm thịt hả?

Lão vừa thốt vừa tát tay, khi lão dứt câu, Thập Vân lãnh thêm đúng mười cái tát.

Thập Vân không né tránh, đưa mặt ra mà chịu, miệng điềm nhẹ một nụ cười :

- Vị cô nương đó không có ý làm thịt đệ tử đâu!

Trên thế gian này, có hai thầy trò như vậy, hẳn phải là một trường hợp hy hữu.

Tất cả mọi người sững sờ.

Châu Lệ Nhi thoát đầu rất khoái trá nhưng sau cùng chừng như thương xót Thập Vân, vội hỏi :

- Ta mắng người mà! Sao người không dám động thủ lại bảo người khác?

Nộ Chân Nhân lại nhảy dựng lên :

- Ta động thủ với người? Động thủ mới một tiểu liễu đầu chưa hết tanh mùi sữa, để cho thiên hạ nhe răng mà cười ta à?

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Đã vô lý gây náo loạn, lại đánh càn, đánh vương đồ đệ, thế thiên hạ không nhe răng cười cho à?

Ai ai cũng tin chắc là Nộ Chân Nhân sẽ nổi giận.

Song lão ngậy người, sững sốt, một lúc lâu, bật cười ha hả :

- Tiểu liễu đầu to gan đấy!

Lão không tỏ vẻ gì phần uất cả, ai ai cũng lấy làm kỳ.

Hải Đường phu nhân từ lâu nhìn mãi Châu Lệ Nhi, lúc đó cất tiếng hỏi :

- Tiểu muội năm nay được bao nhiêu tuổi ?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Không kém bà bao nhiêu!

Quân Hải Đường hết cười được :

- Không kém ta bao nhiêu? Tiểu muội có biết ta được bao nhiêu tuổi rồi chẳng?

Châu Lệ Nhi nhìn thoáng qua bà ta :

- Xem gương mặt bà, tôi đoán bà vào trạc trên dưới hai mươi!

Quân Hải Đường đưa tay sờ mặt, lại cười liên, cười tươi hơn trước :

- Thật vậy à?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Xem vóc dáng của bà, tôi đoán bà vào trạc trên dưới hai mươi!

Quân Hải Đường cười tươi hơn trước :

- Tiểu muội ăn nói có duyên quá!

Trên thế gian này, có nữ nhân nào lại không thích nghe người ta khen mình còn trẻ?

Dù là đang lứa tuổi bốn mươi, nếu có ai bảo rằng chỉ độ mười bảy mười tám, nữ nhân đó biết rằng sai, vẫn thích như thường.

Châu Lệ Nhi nhìn bà, tiếp :

- Xem hai bàn tay bà, tôi đoán bà không hơn mười tám!

Quân Hải Đường liền đưa hai tay ra.

Ngờ đâu Châu Lệ Nhi tiếp ngay :

- Tổng cộng lại là năm mươi tám! Tôi đoán là dưới sáu mươi! Thế có đúng không bà?

Mọi người đều muốn cười lên, cười cho sập tòa tiểu lâu, song vì lễ độ, chẳng ai dám bật cười.

Quân Hải Đường tắt hẳn nụ cười, chừng như miệng bà méo lại trông thảm thương quá.

Du Bội Ngọc nhờ cái tình đối đãi của bà ngày nào bên khóm hoa, dưới ánh trăng, vội chữa thẹn cho bà bằng cách chuyển hướng câu chuyện, hỏi :

- Không lẽ các vị chỉ đến có bốn người?

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Bọn tại hạ biết chỗ ở của Phượng lão tiền bối không tiện chứ đông người, nên để tất cả các vị khác bên dưới lầu!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Người tưởng rằng bốn người các người thừa đối phó với bọn ta? Và người sợ bọn ta chạy trốn nên đặt người ngăn chặn các ngõ đường?

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Nếu cô nương cho rằng mình nói năng lạnh lợi thì đúng là cô nương lắm! Như Nộ Chân Nhân, như Quân phu nhân, thân phận họ rất cao, lẽ nào lại đi cãi lý với một cô bé hay sao?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Thế tại sao người cãi lý với ta? Không lẽ thân phận người thấp kém?

Du Phóng Hạc sững sờ.

Lão vờ không nghe, đằng hắng một tiếng, hướng sang Phượng Tam thốt :

- Bọn tại hạ đêm nay đến đây, cái mục đích như thế nào, hẳn Phượng lão tiền bối thừa hiểu...

Lão không chờ Phượng Tam nói gì, tiếp luôn :

- Bọn tại hạ yêu cầu Phượng lão tiền bối giao nạp một người!

Phượng Tam chớp mắt :

- Ai?

Du Phóng Hạc tiếp :

- Đương nhiên là Phượng lão tiền bối biết rõ, người đó chính là Châu cô nương!

Phượng Tam chớp mắt :

- A!

Du Phóng Hạc lại tiếp :

- Chỉ vì trong mấy năm gần đây, Châu cô nương có hành động gây bất mãn cho bằng hữu giang hồ. Tại hạ ở cái chức vị này, không thể làm ngơ, bắt buộc phải mạo muội đến đây, yêu cầu một công đạo. Phượng lão tiền bối chấp nhận cho tại hạ mang

Châu cô nương đi, thì còn gì hân hạnh bằng? Tại hạ bảo chứng sẽ xử sự đúng công bình và cam kết không hề dám quấy nhiễu nơi tịnh dưỡng cầu lão tiền bối.

Phượng Tam chớp mắt :

- A!

Lão chỉ đáp ba lần, bằng một tiếng ạ duy nhất, không có một phản ứng nào khác.

Du Phóng Hạc giật mình, không hiểu ý tứ của lão như thế nào.

Lâu lắm, Phượng Tam thở dài thốt :

- Người ngang nhiên đến chỗ của ta, đòi giao nạp người, kể cũng to gan đấy !

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Thực ra ai ai cũng có thể làm được cái công việc đó bởi Phượng Tam tiên sinh ngày nay chẳng phải là Phượng Tam tiên sinh ngày xưa !

Phượng Tam vụt nhìn thoáng qua Nộ Chân Nhân, rồi hỏi :

- Đối đáp về phần người, còn giao đấu thì phần người khác ?

Nộ Chân Nhân cười lớn :

- Phải ! Dù Phượng Tam ngày nay không còn là Phượng Tam ngày trước, song càn cuống đến chết, cái đít còn cay, trừ lão phu ra trên đời này không còn ai đối địch nổi người !

Phượng Tam gật đầu.

Day qua Du Bội Ngọc, lão tiếp :

- Tứ đệ ! Thu thập lão ấy hộ ngu huynh !

Du Bội Ngọc vâng một tiếng, đoạn bước tới, vòng tay thốt :

- Xin đạo trưởng xuất chiêu cho !

Du Bội Ngọc bước ra, bọn Nộ Chân Nhân, Du Phóng Hạc, Hồng Liên Hoa, Hải Đường phu nhân, đều giật mình.

Nộ Chân Nhân cuối cùng sôi giận, hét vang :

- Người cho một hài nhi ra đấu với ta, thế có nghĩa gì chứ ?

Phượng Tam nhắm mắt lại, không đáp.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Người không đoán ra à ?

Nộ Chân Nhân vẫn hét như thường :

- Ta làm sao đoán nổi ?

Châu Lệ Nhi cười mỉa :

- Cái đạo hạnh của người như thế nào lại dám đòi giao đấu với Tam thúc? Còn lâu lắm cái mộng đó mới thành sự thực cho người ! Ngày sau, câu chuyện hôm nay sẽ lan truyền khắp giang hồ, hào kiệt sẽ cho là Tam thúc ỷ lớn hiếp nhỏ !

Nộ Chân Nhân gầm lên :

- Nhưng ta cũng không thể cùng tiểu tử động thủ ! Hắn không thắng nổi đồ đệ của ta ...

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Phượng Tam ngày nay, nếu có khác Phượng Tam ngày xưa, thì Du Bội Ngọc ngày nay cũng chẳng phải là Du Bội Ngọc của ngày trước !

Du Bội Ngọc chớp mắt, vụt hỏi :

- Nếu vậy, cục diện ngày hôm nay, chỉ bằng vào một trận đấu này là được quyết định ?

Phượng Tam gật đầu :

- Đúng vậy !

Du Phóng Hạc gần từng tiếng :

- Nếu hắn bại ?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Giả như Tứ thúc của ta bại thì ta bằng lòng đi theo các người ngay, tùy các người xử trí !

Du Phóng Hạc trầm giọng :

- Có thể tin như vậy chăng ?

Phượng Tam tiên sinh lạnh lùng :

- Người có tư cách gì mà dám hoài nghi lời hứa của Phượng tiên sinh ?

Du Phóng Hạc lộ vẻ hân hoan :

- Nếu thế, đạo trưởng xuất thủ gấp cho đi ! Không thể chờ lâu được nữa !

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Người bảo ta giao đấu với một gã hậu sanh à ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Vị Du công tử đó hiện tại là Tứ đệ của Phượng Tam tiên sinh, dù sao thì đạo trưởng cũng không mất mặt chút nào !

Châu Lệ Nhi vụt hỏi :

- Nếu Tứ thúc của ta thắng ? Các người tính sao ?

Nộ Chân Nhân hét lớn :

- Nếu ta bại, ta sẽ cúi đầu ba lượt trước mặt hắn, gọi hắn là sư phụ của ta !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Chúng ta không dám nhận điều kiện đó ! Có một đồ đệ như ngươi, la hét suốt ngày, hẳn Tứ thúc ta điên đầu mà chết gấp !

Nộ Chân Nhân lại nhảy dựng lên :

- Nếu trong vòng năm mươi chiêu, ta không đánh ngã được hẳn, ta lập tức đi ngay ! Ôm đầu mà lui như chuột ngay !

Lão không có ý xuất thủ, nhưng bây giờ thì tình thế dồn ép lần lần, làm lão mất bình tĩnh, nói rằng điên thì hơi quá đáng, chứ thực ra thì lão ngây rồi.

Và lão nhận thấy, không thể không động thủ cùng Du Bội Ngọc.

Giả như bây giờ có ai ngăn chặn lão đừng xuất thủ cũng không ngăn chặn nổi, thì cần gì phải khích lão nữa ?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Năm mươi chiêu ! ... Năm mươi chiêu thì có nghĩa gì ? Ba trăm chiêu cũng chưa hạn định nổi hơn kém ! Trong ba trăm chiêu, ngươi đừng hòng chạm nổi vào chéo áo của Tứ thúc ta ! Bất quá ... bất quá ... ngươi nói vậy, mà các người kia có đồng ý với ngươi không ?

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Được rồi, cô nương ! Chúng ta lấy ba trăm chiêu làm hạn định ! Nếu trong vòng ba trăm chiêu, Nộ Chân Nhân không thắng nổi Du công tử thì toàn thể bọn tại hạ sẽ nghiêng mình cúi đầu lạng lẽ bước đi. Chẳng bao giờ dám quấy nhiễu Phượng lão tiên bối nữa !

Châu Lệ Nhi quay qua Quân Hải Đường :

- Còn bà ?

Quân Hải Đường mỉm cười :

- Du công tử là chỗ quen xưa của tôi, tôi chỉ mong Nộ Chân Nhân nhẹ tay một chút, để tôi còn dịp đàm đạo với công tử sau này !

Nghĩa là bà ta chắc chắn Du Bội Ngọc sẽ phải bại ! Và như vậy, bà có cần gì xác nhận lời cam kết của Nộ Chân Nhân, bại là đi ngay ?

Châu Lệ Nhi hướng sang Hồng Liên Hoa :

- Còn người ?

Hồng Liên Hoa chớp mắt thâm trầm, không ai rõ ý đang nghĩ gì. Ý không nhìn Châu Lệ Nhi, chỉ buông gọn một tiếng :

- Tốt !

Kể luôn Hồng Liên Hoa, bên Du Phóng Hạc chẳng một ai tin rằng Du Bội Ngọc có thể giao đấu với Nộ Chân Nhân trong vòng năm trăm chiêu, bởi họ đều thấy vũ công của chàng, giả như đấu với Thập Vân, may ra chàng duy trì nổi ba trăm chiêu,

nếu bất ngờ chàng chịu nổi năm mươi chiêu của Nộ Chân Nhân, thì cũng đáng cho là lạ lắm rồi !

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Vậy là song phương thỏa thuận với nhau rồi đấy !

Nộ Chân Nhân lại hét :

- Nếu có kẻ nào dị nghị, ta sẽ bóp vỡ sọ kẻ đó !

Đoạn, lão quát lớn :

- Họ Du ! Xuất thủ đi ! Ta chấp người ba chiêu đầu ! Nhất định ta không hoàn thủ !

## X

Du Bội Ngọc không nói gì cả.

Trước đó, chàng cảm thấy mình gánh ngàn cân nặng trên đầu vai, nhưng đối diện với Nộ Chân Nhân, chàng lại thở phào.

Chàng tự giải thích với chàng :

- Vô luận thế nào, Nộ Chân Nhân cũng chỉ là một con người, lão chẳng phải là thánh là thần, tại sao ta sợ lão ?

Ai nói gì, chàng chẳng nghe, ai làm gì, chàng chẳng thấy. Chàng chỉ chăm chú nhìn Nộ Chân Nhân.

Bỗng, chàng nhận ra đôi mắt, đôi mày, đôi tay Nộ Chân Nhân không đồng dạng với nhau. Bên hữu chừng như nhỏ hơn bên tả, nơi cánh mũi, ba sợi lông đen lộ ra, nơi ngực, nơi ngực áo có một đốm dầu, tay áo bên tả vá một đường.

Con mắt bên tả nháy nhiều hơn bên hữu, đôi môi nhấp nháy mãi, năm ngón bàn tay hữu rung luôn, trong khi năm ngón bàn tay tả sè thẳng như cán bút.

Không ai lưu ý đến những điểm nhỏ nhặt đó, nhưng Du Bội Ngọc nhìn rất kỹ.

Dần dần, chàng nhìn thấy cánh mũi Nộ Chân Nhân phồng to hơn, cơ hồ để lộ tất cả lông đen trong mũi.

Rồi đôi mắt cũng to dần ...

## X

Chàng nhận ra những đặc điểm đó để làm gì ?

Chỉ biết chàng nhìn đến xuất thần. Ai cười, ai nói, chàng chẳng nghe, Nộ Chân Nhân giục chàng xuất thủ hai lượt, chàng cũng không nghe.

Chàng bình tĩnh đứng bất động tại chỗ.

Nộ Chân Nhân thét to :

- Tiểu tử đó sợ quá đến tiêu tan hồn phách rồi hả ?

Du Phóng Hạc điểm phốt nộ cười, niềm đắc thắng thoáng lộ trong đôi mắt.

Nộ Chân Nhân lại nhảy loi choi :

- Người ...

Lão nhảy cao hơn một chút.

Bất ngờ, lão vừa nhảy lên, Du Bội Ngọc như mũi tên rời dây cung, lao vút tới.

Bàn tay chàng nhắm đúng đầu gối của Nộ Chân Nhân, chặt vào.

Nộ Chân Nhân là một nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, suốt đời chỉ chuyên chú vào võ thuật, đến cả sinh hoạt hàng ngày cũng bị méo mó vì võ thuật. Mỗi một cử động nào cũng có hình tượng chiêu thức !

Sự kiện đó, do vũ công và tâm thần, hợp nhất từ lâu rồi cho nên vô tình mà phát huy cái thói quen, cũng như một diễn viên sân khấu, dù đang đàm thoại với thân nhân, bằng hữu, cũng dùng những câu văn đối đáp trên sân khấu, đúng theo tuồng, không toàn phần thì cũng một đoạn nào đó.

Cho nên sự phát huy vũ công của Nộ Chân Nhân gần như tự nhiên, chẳng cần phải có cảnh giác.

Và cũng nhờ thế mà lão có sự tự vệ vô cùng kín đáo, không có một sơ hở nào cho địch thủ lợi dụng tấn công.

Nhưng đó phải là trong lúc bình thường, tâm linh đừng kích động, và cũng phải đứng ngay trên mặt đất.

Khi lão nhảy vọt lên, cái tư thế lơ lửng mất đi rất nhiều ý thức phòng vệ, do đó có lộ những sơ hở rải rác trên cơ thể, mà chỗ lộ sơ hở nhiều hơn hết là hai cái đầu gối.

Du Bội Ngọc đứng đó, quan sát Nộ Chân Nhân là để tìm sơ hở của lão. Song, đứng dưới đất, lão đạo nhân còn đầy đủ ý thức tự vệ, nên không để lộ một sơ hở nào nhỏ nhặt.

Bởi thế, Nộ Chân Nhân giục mấy lượt, chàng không nhúc nhích. Vì có một sơ hở nào đâu trên người lão đạo mà chàng tấn công ?

Bây giờ, lão nhảy vọt lên, nơi đầu gối trống trải rồi, chàng bước tới, chặt tay vào đó ngay.

Nộ Chân Nhân bất giác kinh hãi, vừa rút chân lên, vừa thun lưng xuống, đảo lộn nửa vòng, tránh chiêu công đó, đồng thời cả hai tay cùng đánh ra, cả hai chân đều đạp tung, công luôn một lúc bốn thế.

Lão chuyển bại sang thắng, tự nhiên Du Bội Ngọc từ cái thắng, sắp rơi vào cái bại.

Châu Lệ Nhi hét lớn :



- Chấp ba chiêu như thế đó à ?

Đang phản công, nghe Châu Lệ Nhi mĩa mai, thay vì lao tới, Nộ Chân Nhân lại lộn người trở lại.

Cái lộn người đó, bất cứ ai tại cục trường cũng không làm được, bởi cái đà đã quá tầm rồi, chiêu thức hầu như chín muồi rồi, không thể nào thu về được.

Song Nộ Chân Nhân làm được, như vậy đủ biết khí công của lão cao diệu phi thường.

Hồng Liên Hoa buột miệng kêu lên :

- Khí công tuyệt diệu !

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Theo bang chủ nhận xét thì Du công tử có thể chịu đựng nổi mấy chiêu ?

Hồng Liên Hoa có vẻ thương tiếc, trầm giọng đáp :

- Chỉ sợ không hơn trăm chiêu !

Du Phóng Hạc day qua Quân Hải Đường :

- Còn phu nhân ?

Quân Hải Đường mỉm cười :

- Hồng bang chủ có nhãn lực tinh vi, có khi nào nhận xét sai ?

Nghĩa là bà ta có đồng ý với Hồng Liên Hoa, theo bà thì Du Bội Ngọc chỉ có thể duy trì độ trăm chiêu trở lại.

Hồng Liên Hoa cùng Quân Hải Đường từ lúc lên lầu đến giờ chẳng hề nhìn về phía góc tường, nơi Quách Phiến Tiên đang thu mình ẩn dạng.

Quách Phiến Tiên mừng thầm.

Nhưng nghe họ đưa ra nhận xét đó, y giật mình nghĩ :

- Tòa tiểu lâu này có rộng rãi chi đâu ? Dù ta nấp bóng tối, dù họ trong nhất thời không phát hiện ra ta, điều đó cũng chẳng có lợi cho ta, bởi họ biết rõ Du Bội Ngọc trước sau gì cũng phải nới tay Nộ Chân Nhân và những người trên lầu này chẳng chạy đi đâu cho khỏi họ, do đó họ làm như thản nhiên, để chứng tỏ họ đại lượng !

Y xuất hạn đẩy mình.

Tại trận đấu, ba chiêu nhường đã qua, Nộ Chân Nhân bắt đầu khởi thế công.

Chiêu thức của lão phát ra chẳng có gì đặc biệt, nhưng thủ pháp của lão hết sức tân kỳ, liên tiếp nhau như thác nước không hề đứt đoạn, không chiêu nào kém ồ ạt hơn chiêu nào.

Những chiêu thức đó lại không đi đúng tuần tự như phần đông hào kiệt phát xuất, có lúc một tay trên một tay dưới, có lúc một tay phía trước đánh tới, một tay

hoành phía hậu móc lại hoặc cùng một lượt giáng tới, hoặc cùng một lượt thốc lên, rồi từ hai bên tả hữu quật vào.

Những chiêu thức phát xuất, cùng tương phản quy củ, tương phản chiều hướng, trên giang hồ chẳng có một nhân vật thứ hai nào có đấu pháp quái lạ như lão, bởi chẳng ai làm được như lão.

Cho nên chiêu thức rất tầm thường mà vẫn lợi hại như những chiêu thức tuyệt độc.

Châu Lệ Nhi cười lạnh, thốt :

- Thì ra Nộ Chân Nhân cũng chẳng có chi hơn người ! Tài nghệ của lão, bất quá chỉ có thế thôi !

Nhưng nhìn vào cuộc đấu, dần dần nó kinh hãi, nó không còn dám khinh thường lão nữa.

Nó bắt đầu lo sợ cho Du Bội Ngọc.

Nó đưa mắt nhìn sang tam thức nó, song Phượng Tam tiên sinh lúc đó nhắm mắt lại, thần sắc bình tĩnh, như chẳng cho là một tình thế nghiêm trọng như nó tưởng.

Nó buột miệng hỏi :

- Liệu Du Bội Ngọc có chịu nổi ba trăm chiêu không, Tam thức ?

Phượng Tam không đáp.

Ba mươi chiêu đã qua, Du Bội Ngọc lộ rõ thế yếu. Không ai tin được chàng chịu nổi trăm chiêu, đừng nói là ba trăm chiêu.

Du Phóng Hạc mĩa một câu :

- Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu, nếu được xem, hẳn phải đáng tiếc !

Thập Vân mỉm cười :

- Nếu thế, đệ tử xin kéo bức màn che cửa cho trống trải, để mọi người bên ngoài đều nhìn rõ cuộc đấu, kẻo đáng tiếc cho họ !

Du Phóng Hạc gật gù :

- Hay lắm ! Ý kiến đó tuyệt diệu !

Thập Vân lập tức đến bên cửa sổ, kéo màn.

Ánh sáng của trăng mờ lùa vào, soi gian lâu tỏ rõ hơn trước.

Quách Phiến Tiên hết sức lo sợ.

Còn bóng tối y còn hy vọng bị phát hiện chậm, có ánh sáng rồi thì chỉ hy vọng đó trở nên quá mong manh.

Nhóng đầu lên nhìn ra ngoài, y thấy vô số bóng người chen chúc trên các nóc lầu lân cận.

Y càng sợ hãi, mới biết là quanh tiểu lâu, quần hùng tụ tập đông như biển.

Trước đó y có ý định liều mạng phóng mình qua cửa sổ thoát đi. Bây giờ y mới rõ, nếu nhảy xuống bên dưới là chẳng khác nào tự đưa mình vào vuốt cộp.

Không hy vọng thoát, tức nhiên Quách Phiến Tiên sanh liều lĩnh, bởi trước sau gì cũng khổ, nếu đúng Quân Hải Đường và Hồng Liên Hoa có ý làm khó y.

Y vụt đứng lên nhìn sang Quân Hải Đường, mỉm cười gật đầu như chào bà ta.

Nhưng Quân Hải Đường không nhìn y, thành ra y chẳng làm gì khác, ngoài nụ cười nở vào hư vô.

Quân Hải Đường lúc đó, hoặc do ngẫu nhiên, hay cố ý tránh cái nhìn của y, quay sang Du Phóng Hạc, thốt :

- Có một điều làm tôi kỳ quái vô cùng ?

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Phu nhân có ý nghĩ gì ?

Hải Đường phu nhân hỏi :

- Minh chủ tưởng như thế nào, nếu đem so những chiêu thức của Nộ Chân Nhân với võ công của Thiên Cang đạo trưởng?

Du Phóng Hạc suy tư một lúc :

- Tuyệt kỹ của phái Côn Lôn, còn ai chẳng biết ? Đúng là lợi hại vô song. Trên giang hồ hào kiệt đều công nhận Thiên Cang đạo trưởng là tay phi phàm, bất quá ...

Hải Đường phu nhân chận lại :

- Bất quá còn kém Nộ Chân Nhân một bậc ?

Du Phóng Hạc chỉ cười, không đáp.

Như vậy, là lão mặc nhận.

Hải Đường phu nhân tiếp :

- Trước đây hơn mười năm, tôi có đến Côn Lôn Sơn một lần. May mắn thay lại gặp Thiên Cang đạo trưởng đang cùng người giao thủ. Chừng như vị đó là một vị Lạt Ma từ Tây Vực đến, công lực phi thường !

Du Phóng Hạc thốt :

- Có lẽ đó là một trong ba cao thủ phái Mật Tông, hiệu là Hồng Vân Đại Lạt Ma, lão ấy có mối thù thâm niên với Côn Lôn phái, từng đến Côn Lôn Sơn tranh chiến với Thiên Cang đạo trưởng mấy lần !

Hải Đường phu nhân lại tiếp :

- Tôi đứng bên ngoài cuộc đấu, xa hơn bảy tám trượng, Thiên Cang đạo trưởng xuất chưởng phát gió vu vu, quét bay y phục tôi. Giờ đây, Nộ Chân Nhân xuất chiêu, sao chẳng có chút gió nào ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Chỉ vì Nộ Chân Nhân thu hoặc phát nội lực do tâm, khống chế hay phản công tùy ý, lực đạo phát huy đều tập trung trên cơ thể Du công tử, đạo nhân không hề để phí phạm một đạo lực nhỏ nào lọt ra bên ngoài, hơn nữa, một chưởng kinh đưa ra, nếu không trúng đích là đạo nhân thu hồi ngay cho nên trừ Du công tử ra chẳng ai có cảm giác nào cả. Như vậy làm gì phu nhân nghe có tiếng gió ?

Lão lại cười, đoạn kết luận :

- Nếu không vậy, đừng nói là tại hạ, là phu nhân phải bị gió chưởng quét ngã, mà đến cả tòa tiểu lâu này phải đổ vỡ từ lâu !

Hải Đường phu nhân thở dài :

- Cũng may tôi chẳng phải là Du Bội Ngọc, cho nên tôi chẳng sao ! ...

Cái đó hiển nhiên là như vậy rồi, bà có giao thủ đâu mà có sao với chẳng sao ?

Bất quá, bà nói thế để biểu lộ sự khâm phục Nộ Chân Nhân, đồng thời thương hại cho Du Bội Ngọc, bởi bà tin chắc là chàng phải bị hại.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Không đúng như vậy đâu !

Hải Đường phu nhân mỉm cười :

- Cô nương là người ngoài cuộc, sao dám quả quyết cho người trong cuộc ?

Châu Lệ Nhi không đáp, chỉ lẩm nhẩm :

- Chín mươi ! ... Chín mươi một ! ... Chín mươi hai ! ...

Nó đếm nhanh quá, có khi một chiêu phát ra mà nó đếm vượt số thành hai ba chiêu.

Thực ra song phương chỉ trao đổi nhau hơn tám mươi chiêu thôi.

Mọi người cũng biết là nó đếm gian mấy chiêu, song chẳng ai cãi với nó làm gì, bởi họ nghĩ, làm gì Du Bội Ngọc chịu nổi ba trăm chiêu, dù nó có đếm gian vài ba mươi chiêu cũng chẳng có ý nghĩa gì !

Du Bội Ngọc lúc này như cây đinh, mặc tình để cho chiếc búa to giáng xuống nhưng chiếc búa cứ giáng trượt bên ngoài. Nộ Chân Nhân cố điều chỉnh chiếc búa thế nào, cũng chẳng giáng trúng đầu đinh.

Bỗng Nộ Chân Nhân như lợi thế công, không còn bức cận chàng như trước nữa.

Rồi lão xuất phát nhiều chiêu, Du Bội Ngọc không biết phải làm sao hóa giải, song lão lại bỏ dở để đánh sang chiêu khác, hoặc lão để hờ hững chờ chàng tấn công.

Một ý niệm thoáng qua trong tâm tư, chàng liền chậm tay lại, theo đúng nhịp độ thủ pháp của Nộ Chân Nhân.

Châu Lệ Nhi càng đếm nhanh hơn trước, mặc dầu bên trong hai đấu thủ chậm tay hơn trước :

- Một trăm lẻ một ! ... Một trăm lẻ hai ! ... Lẻ ba ...

Du Phóng Hạc day qua Hồng Liên Hoa điểm một nụ cười :

- Một trăm chiêu qua rồi ! Không ngờ hấn đủ sức duy trì như thế !

Hồng Liên Hoa mơ màng :

- Đích xác không ai tưởng như vậy !

Thập Vân bỗng thốt :

- Lạ thật ! Đường như công lực của vị Du công tử đó gia tăng quan trọng !

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy !

Thập Vân thở dài :

- Qua hơn một khắc thời gian giao đấu, bỗng nhiên công lực tăng gia, Du công tử quả thật là một tay phi thường! Đệ tử bình sanh chưa thấy một người nào đáng sợ bằng!

Du Phóng Hạc lại cười :

- Đạo huynh yên trí ! Dù công lực của hấn có tăng gia hơn nữa ! Hấn vẫn không phải là đối thủ của lệnh sư đâu ! Chắc chắn hấn không chịu nổi một trăm chiêu !

Thập Vân cau mày :

- Nhưng một trăm chiêu đã qua rồi !

Du Phóng Hạc điểm nhiên :

- Bất quá lệnh sư muốn xem võ công của hấn như thế nào nên nương tay đó thôi. Nếu không hấn đã bị quật ngã từ lâu !

Lời lão nói với Thập Vân, song lão cố cất cao tiếng nói, cốt cho Nộ Chân Nhân nghe.

Nộ Chân Nhân cười vang :

- Phải đấy ! Ta muốn xem Phượng Tam đã truyền dạy cho hấn những gì, nhưng bây giờ thì ta đã hiểu rồi !

Lão đạo bắt đầu gia tăng tốc độ trở lại.

Ngờ đâu, Du Bội Ngọc cũng gia tăng tốc độ và thủ pháp của chàng đi đúng nhịp nhanh của Nộ Chân Nhân.

Tuy được Phượng Tam truyền cho tuyệt kỹ, song bất quá nhờ thông minh, Du Bội Ngọc chỉ lãnh hội phần lý thuyết chứ chưa thực nghiệm.

Cho nên đánh qua trăm chiêu đầu, chàng chưa quen tay, chiêu thức còn bỏ ngỡ, còn chậm.

Nhưng qua một trăm chiêu đó, linh cơ xúc động, chàng thức ngộ chỗ huyền diệu của kỳ công, nên chiêu thức đưa ra phải biến ảo hơn giai đoạn đầu.

Lắm lúc chàng phản ứng tự nhiên, chính chàng cũng chẳng hiểu tại sao mình có thủ pháp linh mãnh như vậy.

Trong lúc đó, Châu Lệ Nhi vẫn đếm :

- Một trăm sáu mươi ! ... Một trăm sáu mươi mốt ! ...

Bổng Du Phóng Hạc cãi :

- Cô nương đếm sai đấy : chỉ có một trăm năm mươi ba chiêu thôi !

Trước đó, lão chẳng màng hơn thiếu một vài chiêu, bây giờ lão lại so đo từng chiêu một.

Như vậy là lão lo ngại rồi, và như vậy là Du Bội Ngọc có thể chịu đựng nổi ba trăm chiêu rồi !

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách :

- Các người hết tin tưởng rồi phải không ? Các người bắt đầu lo rồi phải không ?

Rồi nàng đếm :

- Một trăm sáu mươi bảy ! ... Một trăm sáu mươi tám ! ...

Nó cứ đếm, ai nói chi, mặc ai !

Du Phóng Hạc thản nhiên :

- Tùy cô nương đếm sao thì đếm, tại hạ chỉ khấu trừ tám chiêu là đúng số thật !

Nộ Chân Nhân hét :

- Dư tám chiêu thì đã quan hệ gì ? Không lẽ ta để cho hắn duy trì ba trăm chiêu sao ?

Lão đạo càng gia tăng công lực.

Du Bội Ngọc cố gắng hóa giải. Những chiêu thức được hóa giải, mà áp lực vẫn như thường, chính cái áp lực đó khó chịu hơn là chiêu công.

Châu Lệ Nhi vừa đếm số một trăm bảy mươi mốt, một tiếng bình vang lên. Du Bội Ngọc lùi thế nào, chạm vào vách thang lầu, vách gãy, cái chạm đó vang một tiếng bình, tiếp theo tiếng rắc của tấm ván gãy.

Châu Lệ Nhi kinh hãi, ngưng đếm ngay.

Du Phóng Hạc cười lớn :

- Du công tử dù bại nhưng chịu nổi hơn trăm chiêu của Nộ Chân Nhân kể ra cũng là một thành tích hy hữu !

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Bại thế nào được ?

Du Phóng Hạc lại bật cười ha hả :

- Như vậy mà cũng chưa gọi là bại sao, cô nương ?

Du Bội Ngọc đã dời khỏi chỗ ván gãy, vừa nhào tới Nộ Chân Nhân, vừa vung tay tấn công.

Châu Lệ Nhi vỗ tay cười lớn :

- Người có thấy đó không ? Ván gãy, chứ nào phải bụng của Tứ thúc ta gãy đâu? Nếu cho rằng tấm ván gãy mà Tứ thúc ta bại thì tại sao các người không đập cho ván gãy, lại còn giao đấu làm gì ?

Nó vừa dứt câu, song phương cũng vừa trao đổi thêm tám chiêu. Lần này thì nó không đếm kịp nữa vì bận nói.

Du Phóng Hạc sững sờ, một lúc sau gọi :

- Du công tử nhờ tấm ván thang lầu cứu mạng đó, xin đừng quên !

Du Bội Ngọc cũng hiểu là lúc đó nển tấm ván không gãy cho chàng lùì sâu một chút, thì chàng đã bị áp lực của Nộ Chân Nhân đè bẹp dí rồi.

Nếu là một cuộc ấn chứng võ công, thì chàng phải nhận bại.

Nhưng ở đây, nhận bại là giết một hai mạng người, vì không muốn ai phải chết bởi sự nhận bại đó, chàng phải bỏ hẳn tinh thần thượng võ, tiếp tục giao đấu.

Chàng quyết định như thế, thì có cần chi lưu ý đến lời nói của Du Phóng Hạc?

Song phương lại trao đổi thêm ba mươi chiêu nữa.

Du Phóng Hạc đã tắt nụ cười từ lâu. Lão lẩm bẩm :

- Lạ thật ! Lạ thật !

Lão hỏi Quân Hải Đường :

- Liệu hắn có đủ sức chịu thêm trăm chiêu nữa chẳng ? Hai trăm chiêu đã qua rồi !

Quân Hải Đường trầm giọng :

- Cũng có thể được lắm, minh chủ !

Du Phóng Hạc lại thốt :

- Không ngờ tiểu tử cũng lợi hại vô tưởng !

Lời bàn tán của họ làm Nộ Chân Nhân nổi giận, lão hét lên :

- Các người có cam đi cho ta nhờ không ? Kẻ nào còn bép xép, ta sẽ bóp vỡ sọ kẻ đó !

Không còn ai dám nói gì nữa.

Mọi người đều hiểu, Nộ Chân Nhân cũng đang lo như họ đang lo. Bởi còn mấy chiêu nữa đâu là hạn định số chiêu sẽ đến ?

Châu Lệ Nhi lại đếm :

- Hai trăm mười một ! ... Hai trăm mười hai ! ...



Đôi mắt Quách Phiến Tiên sáng lên.  
Nhưng Du Bội Ngọc trầm con tim xuống.  
Đột nhiên, chàng cảm thấy không thể chịu thêm ba mươi chiêu nữa.

## X

Bổng Phượng Tam mở mắt ra.  
Gương mặt của lão vốn bình tĩnh đến lạnh lùng, bây giờ lộ vẻ lo lắng.  
Chỉ có lão và Du Bội Ngọc biết rõ, công lực do lão truyền sang cho chàng đã được chàng sử dụng gần hết.

Tuy lão nhắm mắt không nhìn, song tai vẫn nghe tiếng gió của chiêu thức. Lão biết chiêu nào mạnh, chiêu nào yếu.

Trước đó, Du Bội Ngọc lùi đến chạm gậy ván thang lầu, ai cũng cho là nguy, lão không lo, bởi lão biết Du Bội Ngọc vẫn còn công lực.

Bây giờ, chàng ngang nhiên nghênh chiến, bọn Du Phóng Hạc sợ chàng thắng thì lão lại lo lắng chàng bại vì lão biết chàng đã dùng gần hết số công lực mượn nơi lão.

Du Bội Ngọc còn đánh ra mạnh, song chẳng khác nào chàng buông trôi, không thu về như ý muốn nữa.

Chàng đang ở trong cái cảnh dây cung bị kéo hết đường dây, nếu không đứt thì cung cũng phải gãy.

Hơn nữa, mỗi chiêu đánh ra đều kém những chiêu trước một thành công lực.

Dần dần, sự kém giảm quá rõ rệt, quá nhanh chóng như công lực bị một sức hút mạnh rút đi, sắp cạn.

Trong khi đó, Nộ Chân Nhân lại xuất thủ đều đều, công lực phát xuất như núi đổ.

Bổng Nộ Chân Nhân dùng tay quyền đánh tới như mũi kiếm đâm qua.

Du Bội Ngọc không còn nghĩ kịp cách hóa giải, quét tay qua chặn lại. Tay chàng chạm tay Nộ Chân Nhân, sức chạm chấn động làm chàng lùi lại, chập choạng ...

Nộ Chân Nhân biết ngay là chàng không còn duy trì nổi nữa, phẫn khởi tinh thần, đánh liên tiếp ba quyền, dồn Du Bội Ngọc vào một góc nhà.

Bọn Du Phóng Hạc vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.

Họ không hiểu tại sao chàng vừa chịu nổi đó, rồi lại không chịu đựng nổi nữa được !

Châu Lệ Nhi cứ đếm đều :

- Hai trăm hai mươi sáu ! ... Hai trăm hai mươi bảy ! ...



Tuy nó đếm đều đều, song giọng nó run run.

Còn hơn bảy mươi chiêu chứ nào phải ít ? Chắc gì Du Bội Ngọc tiếp nổi số chiêu còn lại đó ?

Chính Chung Tinh là người kém nhất trong số hiện diện cũng nhận ra điều đó.

Hải Đường phu nhân thở dài, lẩm bẩm :

- Chỉ sợ không đếm đến số hai trăm sáu mươi ! ...

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Hai trăm năm mươi là cùng !

Nộ Chân Nhân quát :

- Ta nói hai trăm bốn mươi !

Tay tả tung chưởng, tay hữu tung quyền, lão đánh luôn hai chiêu cùng một lượt.

Châu Lệ Nhi đếm :

- Hai trăm ba mươi bảy ! ... Hai trăm ba mươi tám ! ...

Du Bội Ngọc thấy trước mặt có vô số nắm tay, chớp chớp như cơn mưa hoa. Chẳng biết lão đánh chiêu thức gì nữa ? Mà dù có biết, cũng chẳng làm sao hóa giải ?

Chàng cảm chắc là bị lão đánh ngã !

## X

Du Phóng Hạc mỉm cười.

Hồng Liên Hoa đang ngồi nơi bệ cửa sổ, nháy xuống sàn lầu.

Hải Đường phu nhân lắc đầu.

Thập Vân chấp tay chữ thập, niệm phật hiệu :

- Vô lượng thọ phật !

Du Bội Ngọc bị áp đảo của Nộ Chân Nhân, uốn mình lại như muốn chui vào tường nhà.

Bất quá, chỉ một cái chớp mắt là thân hình chàng co quắp lại, hoặc gãy làm đôi, như cây đĩnh yếu bị nhát búa nện mạnh xuống.

Cây đĩnh còn chui vào gỗ chứ chàng chui làm sao lọt ?

Nộ Chân Nhân hét :

- Người chịu bại chưa ?

Du Bội Ngọc cắn răng, khế rít :

- Không !

Nộ Chân Nhân hờm tay, gia tăng công lực :

- Người định chùng nào mới ngã chứ ?

Du Bội Ngọc cố gượng, không chịu ngã.

Thân hình chàng càng lúc càng rùn xuống thấp, bởi áp lực của Nội Chân Nhân càng lúc càng tăng.

Mồ hôi đổ ra ướt đầu, ướt mặt, chàng vẫn không chịu ngã.

Mọi người trở mắt nhìn chàng.

Trong lều cũng như ngoài lều, không một tiếng động, ngoài tiếng gió thổi.

Rồi có tiếng rắc rắc vang lên, tuy khẽ nhưng ai cũng nghe rõ. Tiếng rắc rắc do xương của Du Bội Ngọc phát ra, chàng gồng gân, vặn xương, cố chống chọi đến cùng.

Chung Tịnh khóc ròng. Dĩ nhiên nàng run vì xúc động.

Quách Phiến Tiên xuất mồ hôi lạnh.

Bồng Chung Tịnh kêu lên :

- Du công tử ơi ! Ngã xuống đi, công tử ! Cầu khẩn công tử đừng chống chọi nữa !

Hải Đường phu nhân thở dài :

- Tiểu tử ! Tại sao tự mình làm khổ cho mình thế ?

Châu Lệ Nhi thấy mất mớ, màn lệ mỏng che khuất đôi mi. Màn lệ đó dày nhanh, biến thành hạt, vọt mi rơi xuống.

Chính nó cũng muốn Du Bội Ngọc ngã xuống !

Nàng không dám nhìn nữa !

Hồng Liên Hoa không còn điềm nhiên được nữa, hét lên :

- Phượng Tam tiên sinh ! Tiên sinh nở để như vậy sao ?

Phượng Tam tiên sinh trầm ngâm một chút :

- Sự việc đã đến nỗi này, Phượng mỗ chỉ có ...

Du Bội Ngọc đột nhiên kêu lên :

- Chúng ta chưa bại ! Tại hạ còn đứng vững ! Chưa ngã là chưa bại !

Nội Chân Nhân quát lớn :

- Tiểu tử khả ố ! Chẳng lẽ ngươi muốn ta biến ngươi thành phế nhân à ?

Lão bước tới.

Bất ngờ lão dẫm chân lên chiếc bao bố.

Bao bố tuột mối, vì những vật bên trong bị lão dẫm xẹp chỗ này, xẹp chỗ kia, phồng lên, bứt đứt dây cột.

Vật bên trong là rắn là ếch, là bò cạp, là cóc nhái, tất cả đều phọt ra khỏi bao, tất cả đều bò nhảy, bám vào gấu quần lão, vào tay áo, tà áo, trườn lên cổ lên đầu.

Lão hoảng hồn, lùi lại, chân đạp tay phải, lão hét oang oang.

Bọn Du Phóng Hạc sửng sờ.

Trong khi đó, Châu Lệ Nhi sáng mắt ra, đếm nhanh :

- Hai trăm bốn mươi hai ! ... Hai trăm bốn mươi ba ! ...

Nộ Chân Nhân cứ dẫm, đạp, cứ bóp, cứ phủi, cứ rũ ào ào ọt ọt, nó cứ đếm.

Bọn Du Phóng Hạc ngậy người nhìn diển tiến, không ai nói được tiếng gì.

Khi Nộ Chân Nhân giết đến con vật cuối cùng, Châu Lệ Nhi cũng đếm đến số ba trăm.

Tòa tiểu lâu im lặng như cảnh chết.

Mãi một lúc sau, Du Phóng Hạc bật cười ha hả :

- Đếm như thế sao được, cô nương ?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Thế cái lão đạo đó không làm một cử động nào cả ? Lão ấy có đứng yên không ?

Nó đưa tay chỉ về Du Bội Ngọc, cao giọng hỏi :

- Tứ thúc ta đã ngã chưa ?

Du Bội Ngọc còn dựa lưng vào vách, thở mạnh.

Chàng không ngã !

## **X**